

vil gå op på 30 pct., hvis andre vil gå højere – må det så være, for så må de jo op på 40 pct., nogle af dem må i hvert fald – tror jeg sådan set ikke er den rette måde at møde op på, hvis man vil have et godt resultat, og slet ikke, hvis man så ikke har nogen plan for at få et resultat.

Kendsgerningen er jo, at det er fuldstændig rigtigt, at hvis man ikke får lavet en international aftale i FN-regi, hvor de industrialiserede lande klart lever op til deres forpligtelse – både i forhold til 2020 og i forhold til at sende et signal om, at man vil det i forhold til 2050 – er der jo ikke noget som helst håb om, at de fattige ulande vil gå ind og gøre en indsats, og heller ikke noget som helst håb om, at de halvrigte lande, kan man sige, så vil gøre en indsats.

Derfor er det jo så katastrofalt, synes jeg, at regeringen i den her situation har valgt at skru ned for forventningsniveauet og dermed også skru ned for realismen. Og derfor var det ikke så slemt og heller ikke så svært for Enhedslisten at tilslutte sig det, som vi i den her sag i dag synes er så lidt, som man kan foreslå, hvis man skal være rigtig realistisk og realismen også handler om at løse klimaproblemer.

Kl. 15:02

Første næstformand (Svend Auken):
Ministeren.

Kl. 15:02

Klima- og energiministeren (Connie Hedegaard):

Jeg har lige så lidt som hr. Johs. Poulsen noget som helst ønske om at grave grøfter. Derfor synes jeg også godt, at jeg vil kvittere for en fordragelig tone i debatten i dag. Der er nogle enkelte ting, jeg vil kommentere.

Fru Anne Grete Holmsgaard startede med at efterlyse det, hun kaldte et visionspapir. Jeg vil bare sige: Der er ingen som helst problemer i at lave visionspapirer. Jeg havde nær sagt, at vi ikke bestiller andet end at lave visionspapirer, strategipapirer, analyser og udredninger med det ene formål at sørge for, at al den ammunition, der så at sige skal ligge der, når vi når frem til de endelige forhandlinger, er produceret, altså at det ligesom alt sammen bliver lavet og tilvejebragt her i løbet af 2008. Det er ikke sådan nogle ting, der på nogen måde kan skille os ad.

Fru Anne Grete Holmsgaard sagde så også noget om, hvad vi havde sagt på Bali osv. Der vil jeg bare sige – det fremgår også af mit første indlæg her i dag – at hvert et ord, den danske regering har udtrykt ved nogen klimakonference, inklusive på Bali og i EU, selvfølgelig står ved

magt. Jeg mener også, at det er afspejlet i det indlæg, jeg holdt her ved debattens start. Så jeg er glad for, at der i hvert fald på den led er kvitteret for i dag, at det heller ikke er disse overordnede linjer, vi er uenige om.

Man kan så spørge: Hvor er det så egentlig, vi er uenige? Er det i det der med de 25-40 pct.? Det vil jeg godt lige knytte et par kommentarer til, for det er det ikke. Det er Danmarks politik, og jeg tror, at fru Anne Grete Holmsgaard selv så på Bali, hvordan vi også kæmpede for at få det gjort til EU's politik og få det gjort til Kyoto-landenes politik. Og der skal man jo altså være opmærksom på, at 2-graders-målet sådan set er nok så ambitiøst som de 25-40 pct. Det har fru Anne Grete Holmsgaard sådan set før de fleste andre selv gjort opmærksom på: at FN's klimapanel med spændet 25-40 pct. i virkeligheden kun når til et 2,3-graders-mål og ikke helt ned på et 2-graders-mål. Derfor er det, at vi – Venstre og Konservative – har skrevet i vores forslag til vedtagelse, at det er 2-graders-målet, som er det vigtige at EU på nuværende tidspunkt ikke viger på.

Den sidste ting er dér, den egentlige knast ligger. Det er det med de 30 pct. Der er, som flere har påpeget heroppefra, ingen som helst uenighed om, at vi gerne ville have, at EU gik på 30 pct. EU's stats- og regeringschefer vedtog tilbage i marts 2007 en EU-reduktion på CO₂ på 20 pct. i alle tilfælde og på 30 pct., hvis vi får en global aftale. Men nu var det altså det, EU 27 vedtog i marts 2007: 20 pct. ensidigt og 30 pct. som led i en global aftale. Det var selvfølgelig også for at lægge et pres på de andre lande i de internationale forhandlinger.

Der oplever jeg, at det, fru Anne Grete Holmsgaard beder os om i dag, er, om vi ikke nu – samtidig med at Danmark frem for nogen presser EU til at blive færdig med forhandlingerne om klima- og energipakken, inden vi skal til internationale forhandlinger i Polen – så også lige kunne blive enige om de 30 pct. Til det må jeg sige: Nej, det kan vi ikke. Danmark har haft den holdning, vi havde til det før, men nu har EU jo altså sagt, at det er 20/30 pct. som led i en global aftale, og de principper prøver vi at få vedtaget inden Poznan. Det er det, det hele går ud på, og der synes jeg, at fru Anne Grete Holmsgaard og oppositionen kommer med et bud, som er lidt uhensigtsmæssigt, i forhold til hvad vi i øvrigt forsøger i forhandlingerne.

Men altså igen: Jeg kan ikke se, at der er den store uenighed, og vil her mod slutningen bare